

Sygn. akt II CZ 82/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Karol Weitz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi R. K.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 27 sierpnia 2010 r., wydanym w sprawie z powództwa Z.

K., P. K. i A. K.

przeciwko R. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2015 r.,

zażalenia pozwanego R. K.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 24 lutego 2015 r.,

1. oddala zażalenie;

2. przyznaje adwokat E. ze środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Pozwany R. K. w dniu 5 grudnia 2014 r. wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 27 sierpnia 2010 r., wydanym w sprawie z powództwa Z. K., P. K. i A. K., doręczonym pozwanemu w dniu 21 września 2010 r.

Jako podstawę wznowienia pozwany wskazał fakt, że w postępowaniu przed sądem pierwszej i drugiej instancji nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, tj. adwokata, co miało oznaczać, że nie był należycie reprezentowany w rozumieniu art. 401 pkt 2 k.p.c. Stwierdził również, że o tej podstawie wznowienia dowiedział się pod koniec października 2014 r.

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę o wznowienie postępowania, przyjmując, że nie jest ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.), gdyż – w jego ocenie – brak należytej reprezentacji w rozumieniu art. 401 pkt 2 k.p.c. odnosić się ma do sytuacji, w której podmiot niebędący osobą fizyczną nie może skutecznie podejmować czynności, gdyż nie ma organów dokonujących za niego czynności procesowych, i do sytuacji, w której strona będąca osobą fizyczną nie ma przedstawiciela ustawowego i z tego powodu nie może dokonywać czynności procesowych. Ta ostatnia okoliczność może zachodzić jedynie w odniesieniu do osób małoletnich lub ubezwłasnowolnionych, a pozwany nie należy do kręgu takich osób.

Pozwany w zażaleniu na postanowienie z dnia 24 lutego 2015 r. podniósł, że Sąd drugiej instancji naruszył art. 410 § 1 k.p.c., gdyż dokonał merytorycznej oceny podstawy wznowienia, podczas gdy badając dopuszczalność skargi o wznowienie winien był tylko ustalić, czy skarżący wskazał podstawę wznowienia odpowiadającą jednej z podstaw przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego, nie oceniając tego, czy podstawa ta rzeczywiście istnieje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze i literaturze rzeczywiście rozbieżności wywołuje kwestia, czy sąd badający dopuszczalność skargi o wznowienie (art. 410 § 1 k.p.c.) rozważa tylko to, czy podana w skardze podstawa wznowienia odpowiada jednej z podstaw, które przewidziane są w kodeksie postępowania cywilnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2007 r., III UZ 9/07, OSNP 2008, nr 19-20, poz. 303 i z dnia 25 listopada 2011 r., II CZ 86/11, niepubl.), czy też także to, czy podana w skardze podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48 i z dnia 20 maja 2011 r., III CO 5/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 21). Nawiązanie do tych rozbieżności przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienia z dnia 24 lutego 2015 r. było jednak w niniejszej sprawie bezprzedmiotowe, gdyż powołana przez pozwanego w skardze okoliczność, że w postępowaniu w pierwszej i drugiej instancji nie reprezentował go fachowy pełnomocnik (adwokat), lecz działał on samodzielnie, nie stanowi przypadku braku należytej reprezentacji w rozumieniu art. 401 pkt 2 k.p.c., czyli nie odpowiada ustawowej podstawie wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2011 r., III PO 1/11, niepubl.). Podniesiony w zażaleniu zarzut naruszenia art. 410 § 1 k.p.c. jest więc bezzasadny.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 406 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 6 pkt 6, § 13 ust. 2 pkt 2, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.).